

РЕШЕНИЕ

№. 86

Гр. София, 22 юли 2022 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение в публичното заседание на седемнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в състав

ПРЕДСЕДАТЕЛ: АНТОАНЕТА ДАНОВА

ЧЛЕНОВЕ: ДАНИЕЛА АТАНАСОВА

МАЯ ЦОНЕВА

С участието на секретаря Н. Пелова и в присъствието на прокурора М. Бенчев 348/2022 год. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 346, т. 1 от НПК.

Образувано е по касационни жалби на адв. Г. М. и адв. Н. Д., защитници на подс. В. Й. Б. против решение № 367/24. 11. 2021 год., постановено по в. н. о. х. д. № 692/2021 год. по описа на Софийски апелативен съд (САС).

В жалбата са заявени всички касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК. Твърди се, че наказателното производство е образувано незаконосъобразно, че доказателствата са интерпретирани превратно и са игнорирани противоречията между тях, че липсват мотиви на постановения съдебен акт и не е даден отговор на възражението за връщане на предложената като подкуп сума на подсъдимия. Поддържа се, че материалният закон е приложен неправилно не само като следствие от неспазването на процесуалните правила при анализ и оценка на доказателствата, но и защото не са съобразени нарушенията, допуснати при издаване на заповедта за задържане на подсъдимия. При условията на алтернативност е направено искане за отмяна на решението и за оправдаване на подсъдимия или за връщане на делото за ново разглеждане, а ако аргументите за това не бъдат споделени – за намаляване на наказанието.

В съдебно заседание защитниците на подсъдимия поддържат жалбата по изложените в нея съображения. В допълнение към тях излагат и доводи за неподкрепеност на фактическите констатации на въззивния съд от събраните по делото доказателства. На извода на САС, че е допустимо наказателното производство да започне и с протокола за полицейски обиск на подсъдимия се противопоставят аргументи, основани на забраната на чл. 118 от НПК, тъй като същият е съставен от свид. Б., както и такива за реда, по който е извършено действието.

Подс. Б. се солидаризира с аргументите на защитниците си и настоява да бъде оправдан.

Представителят на държавното обвинение дава заключение за неоснователност на жалбата и пледира въззивният съдебен акт да бъде оставен в сила.

Върховният касационен съд, в пределите на касационната проверка по чл. 347, ал. 1 от НПК, съобрази следното:

С присъда № 246/20.12.2019 г., постановена по н. о. х. д. № 2886/2019 год., Софийски градски съд е признал подс. В. Й. Б. за виновен в това, че на 13. 05. 2017 год. около 09.00 часа в [населено място], в сградата на 05 РУ – СДВР, при задържане за срок от 24 часа, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, след извършения личен обиск на основание чл. 80 от ЗМВР и установена сума в размер на 1 522 лв. предложил подкуп на полицаи в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ при 05 РУ-СДВР – К. Б. и К. С., за да не извършат действие по служба – да не съставят акт за установяване на административно нарушение и да не го задържат за срок от 24 часа на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, като им казал да вземат парите в размер на 1 522 лв., поради което и на основание чл. 304а, пр. 1 вр. чл. 304, ал. 1 от НК вр. чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ от НК е осъден на пробация със следните пробационни мерки – 1. задължителна регистрация по настоящ адрес“ за срок от 6 месеца, 2 пъти седмично и 2. задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от 6 месеца, както и на глоба в размер на 500 лева.

Първоинстанционният съдебен акт е проверен по протест на прокурора с искане за увеличаване на наказанието и по жалба на подсъдимия и с присъда 1022/22. 10. 2020 год. по в. н. о. х. д. № 456/2020 год. на САС подсъдимият е бил оправдан по повдигнатото му обвинение.

С решение № 60111/22. 06. 2021 год. по н. д. № 441/2021 год. на II НО на ВКС въззивната присъда е отменена и делото е върнато за ново разглеждане на САС.

С проверяваното понастоящем решение № 367/24. 11. 2021 год., постановено по в. н. о. х. д. № 692/2021 год. САС е потвърдил присъдата на Софийски градски съд.

Касационната жалба е допустима, тъй като е подадена в законоустановения срок от легитимирана страна и е насочена срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт. Разгледана по същество същата е неоснователна.

Известен резон може да бъде открит във възражението на касатора, отнасящо се до начина, по който е поставено началото на наказателното производство. Последното се счита образувано по реда на чл. 212, ал. 2 от НПК – с първото действие по разследването. При проследяване на хронологията на извършените процесуални и следствени действия най-ранното такова от категорията на посочените в чл. 212, ал. 2 от НПК е разпитът на свид. К. Б., извършен на 13. 05. 2017 год. за времето от 12.20 до 13.10 часа, последван от разпита на свид. К. С. на същата дата, но проведен от 13.20 до 13.50 часа. Същевременно е безспорно установено, че по времето, посочено в протоколите за разпит на л. 7 и л. 8 от ДП свидетелите са били ангажирани с преките си полицейски задължения, отзовавайки се на сигнал за произшествие на кръстовището на [улица]и [улица], които са значително отдалечени от сградата на 05 РУ – СДВР, находяща се на [улица]. Това обстоятелство обосновава несъмнен извод за грубо погазване на процесуалните правила, регламентиращи способа за доказване по чл. 139 и сл. от НПК, което безспорно лишава коментираните показания от доказателствена стойност дори и да са били приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 281 от НПК. Същественият въпрос в случая е дали констатираното нарушение, отнесено към правилата за образуване на наказателното производство, има за последица претендираната от защитата отмяна на постановените съдебни актове и прекратяване на производството по делото или оправдаване на подсъдимия. Отговорът му минава през преценка дали нарушението е довело до реално, действително накърняване на правото на защита на подсъдимия и това е така, защото обсъжданото неспазване на процесуалните правила не е сред категорията на абсолютните процесуални нарушения по чл. 348, ал. 3, т. 2-4 от НПК.

Процесуалното предназначение на действията по чл. 212, ал. 1 и 2 от НПК е да отграничи момента, след който информацията, интересуваша процеса, придобива процесуална стойност и се превръща в доказателство, което следва да бъде събрано и проверено по реда на НПК. Доколкото по дела от общ характер поставянето на началото на наказателния процес е единствено в правомощията на прокурора (ал. 1) или на разследващите органи (ал. 2), само тяхна е преценката дали ли са законен повод и достатъчно данни за извършено престъпление. Законодателят не е предвидил правомощия на съда да осъществява нито предварителен, нито последващ контрол, подлагайки на преценка изводите на органите на досъдебното производство дали са изпълнени условията по чл. 207, ал. 1 от НПК. Според актуалната законова редакция дори и първоначално те да не са налице съдът не може да отмени постановлението на прокурора за образуване на наказателно производство, нито да прогласи отсъствието на висящ наказателен процес, когато същият е започнал по реда на чл. 212, ал. 2 от НПК.

Наред с това върху висящността на наказателния процес не оказва влияние обстоятелството, че след образуване на наказателното производство разследването е насочено към установяване и доказване на друго престъпление, различно от посоченото в акта по чл. 212 от НПК. Безспорно положение в правната доктрина и в съдебната практика е, че в подобна хипотеза не се съставя нито допълнително прокурорско постановление по смисъла на ал. 1, нито какъвто и да било друг акт от разследващите органи.

От друга страна не съществува знак за равенство между образуването на наказателното производство и привличането към наказателна отговорност по смисъла на чл. 219 от НПК. Наказателното производство се образува за разследване и доказване на престъпление, а не срещу определено лице, докато в качеството на обвиняем може да бъде привлечен само конкретен субект, чиято самоличност е известна на органите на досъдебното производство. Понастоящем това принципно положение е изрично закрепено в чл. 214, ал. 3 от НПК, съгласно който в акта за образуване на досъдебно производство по ал. 1 и 2 не се посочват имената на лицето, за което има данни, че е извършило престъплението, но и преди приемането на цитираната разпоредба законът не предвиждаше изискване извършителят на престъплението да е известен като условие за валидност на образуваното наказателно производство. В същия смисъл е Решение № 14/1999 год. на Конституционния съд на Република България – „...Образуването на предварителното производство и повдигането и изменението на обвинението в хода на предварителното разследване предшестват сезирането на съда за търсене на наказателна отговорност. Те са процесуални действия, които се извършват в досъдебната фаза, където посредством събирането на необходимите доказателства се изяснява и решава въпросът дали има основание за повдигане на обвинение пред съда. С първото от тях действително, както е отразено и в искането, се поставя началото на наказателното производство. За да се пристъпи към него обаче не са нужни никакви данни за лицата, които са извършили престъплението (чл. 190, ал. 2 НПК), задължение за вписването на такива данни в съответното постановление не съществува...“. Аргумент в подкрепа на този извод може да бъде открит и в чл. 243, ал. 4 от НПК, регламентиращ кръга от лица, които са легитимирани да атакуват постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство – сред тях е обвиняемият, но не и лицето, срещу което е образувано наказателното производство. Правата по чл. 55 от НПК и по глава тридесета „а“ от НПК също се отнасят до лице, придобило качеството на обвиняем, а не и до лице, което е вписано в акта за образуване на наказателното производство.

На следващо място, не бива да се забравя, че досъдебното производство има подготвителен характер. То е „производство за прокурора“ и основната му задача е не да се реши делото по същество, а да се съберат и проверят доказателствените материали, необходими за изготвяне на обвинителен акт и повдигане на обвинение пред съда, т. е. да се уточни предмета на обвинението. В съдебната фаза, в която се разгръщат в пълнота основополагащите принципи на наказателния процес – устност, непосредственост и най-вече състезателност, съдът следва лично да събере и провери доказателствените материали от досъдебното производство като може да ползва последните само в изрично предвидените случаи при положение, че е спазен регламентът за извършване на съответните действия по разследването.

В контекста на изложеното до тук се налага извод, че неблагоприятията при първоначалния разпит на свидетелите С. и Б. не оказват влияние нито върху законосъобразността на извършените впоследствие действия по разследването, нито върху тези по привличане на В. Б. в качеството на обвиняем. Годността им се преценява на общо основание и само ако се установи, че са нарушени процесуалните правила, уреждащи всяко от тях, в зависимост от естеството на нарушението би могла да се обсъжда претендираната от защитата отмяна на въззивния съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане. Такива нарушения не бяха констатирани. Специално по отношение на привличането в качеството на обвиняем и на повдигането на обвинение с обвинителния акт, доколкото те са основополагащи за правото на защита на подсъдимия, е необходимо и достатъчно да се посочи, че са извършени от компетентен орган при наличие на изискуемата от НПК яснота относно фактическите и правни рамки на обвинението.

Единствено за пълнота на изложението следва да бъде подложен на критика изводът на САС, че наказателното производство е стартирало с изготвянето на протокола за обиск на л. 10 от ДП. В принципен план чл. 212, ал. 2 от НПК посочва личния обиск като едно от възможните действия, с чието извършване се поставя началото на наказателния процес. За да послужи като основание за това, той следва да е съставен по реда и при условията на НПК. В конкретния случай обаче коментираният документ обективира действия, основаващи се на Закона за МВР, чиито предпоставки съществено се различават от изискванията на процесуалния закон. Що се отнася до доказателствената му стойност, доколкото е съставен преди отпочване на процесуалните действия по делото, той представлява писмено доказателство, а не доказателствено средство (в същия смисъл – Р. № 412/2010 год. по н. д. № 323/2010 год. на II н. о., Р. № 60164/2021 год. по н. д. № 574/2021 год. на I н. о.). Пак поради това, че съставянето му предшества началото на процесуалните действия по НПК съставителят му – свид. К. Б. не попада сред лицата, чийто разпит в качеството на свидетел е обявен за недопустим от чл. 118 от НПК.

Не се подкрепя от материалите по делото твърдението в касационната жалба за липса на мотиви. Прочитът на атакувания съдебен акт не дава основание да се приеме, че САС се е дистанцирал от изискванията на чл. 339 от НПК. В решението си контролираната инстанция ясно е посочила какви обстоятелства е приела за безспорно установени и въз основа на кои доказателствени източници е сторила това; отразила е изводите си относно достоверността и убедителността на доказателствата; обективирала е изводите си по правото; изложила е аргументите си относно вида и размера на наказанието. Макар и немногословен, даден е отговор на възраженията относно образуването на наказателното производство; относно евентуалните нарушения от страна на свидетелите Б. и С. при изготвяне на документацията, съпътстваща задържането на подсъдимия и отражението им върху доказаността на обвинението; относно липсата на видеозаписите от арестното помещение на 05 РУ – СДВР и невъзможността за приобщаването им към доказателствената съвкупност. Отделен е въпросът, че тези отговори не удовлетворяват подсъдимия, защото сочат на неоснователност на доводите на защитата.

Преобладаващата част от останалите възражения на касатора изразяват несъгласието му с възприетата от въззивния съд фактическа обстановка и особено с изводите, че е имал предизвикателно поведение спрямо полицейските служители Б. и С., на които предложил подкуп след отвеждането му в сградата на 05 РУ – СДВР, за да не бъде задържан за срок от 24 часа. В тази връзка следва да се припомни, че касационната инстанция е единствено съд по правото, поради което не може да установява нови фактически положения и се произнася въз основа на фактите, приети от долустоящите съдилища. Именно поради това необосноваността не е касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1 от НПК, с оглед на което доводите на защитата в тази насока няма да бъдат обсъждани. На разглеждане подлежат единствено тези, отнасящи се до спазване на процесуалните правила за формиране на вътрешното убеждение, а внимателният прочит на материалите по делото не дава основание да бъде отправен упрек към аналитичната дейност на контролираната инстанция.

Суверенно право на въззивния съд е да кредитира едни доказателства и да приеме за неистинни други, стига да изложи съображенията си за направените от него изводи. Ако това задължение е изпълнено и доказателствените материали са интерпретирани съобразно действителните им смисъл и съдържание, ВКС не може сам да пререши въпроса за тяхната убедителност, нито да даде указания в тази насока, защото това би означавало да подмени вътрешното убеждение на долустоящата инстанция.

В настоящия случай САС е съпоставил обясненията на подсъдимия с показанията на свидетелите К. Б., К. С., Г. Х., Н. Л., А. М. и Б. С. като е открил противоречията между тях. Оценката им е извършена с оглед тяхната последователност, логичност и вътрешна съгласуваност и убедително е защитена констатацията, че заявеното от подсъдимия, че не е предлагал пари на задържалите го полицейски служители, не съответства на обективната истина, а в разпита си по време на съдебното следствие свидетелите М. и С. се стремят да подкрепят заетата от техния работодател позиция за произвол и тормоз при извършване на полицейската проверка. В същото време апелативният съд се е солидаризирал със заключението на първата инстанция, която кредитирайки показанията на свидетелите Б. и С., добросъвестно е отбелязала известните непълноти в показанията им, логично обясними със спецификата на служебните им задължения и изтеклия период от време. Тези непълноти законосъобразно са били преодоляни по реда на чл. 281, ал. 1 от НПК. Тук е мястото да се отбележи, че с оглед заетата от ВКС позиция относно нарушенията, съпътстващи първото действие по разследването, неоснователни се явяват и доводите срещу приобщаване към доказателствената съвкупност не само на показанията на свидетелите Б. и С. от досъдебното производство, но и на тези на свидетелите С. и М.. Специално по отношение на разпитите пред съдия на двамата полицейски служители следва изрично да се подчертае, че не е допуснато нарушение на изискванията на чл. 223 от НПК. Към момента на провеждането им на 13. 03. 2018 год. В. Б. не е бил привлечен като обвиняем, като проследяването на хронологията на извършените процесуални действия, включително и на тези по разследването, не дава основание за извод, че по-късното привличане – на 28. 05. 2018 год. е направено с цел да бъде заобиколено призоваването и участието му в разпитите пред съдия.

За извода за истинност на заявеното от свидетелите Б. и С. относно първата част от инкриминирания инцидент от значение е бил записът на проведения разговор на подсъдимия с оператор на единния номер за спешни повиквания 112 (факт, който не е отречен от самия Б.), а за развитието на събитията след отвеждането на касатора в 05 РУ – СДВР САС се е доверил освен на посоченото от двамата още и на показанията на Г. Х. и Н. Л.. Не се оправдават от материалите по делото твърденията в жалбата, че въззивната инстанция е демонстрирала различен подход към последните двама и към свидетелите С. и М.. Безспорно нито един от посочените свидетели не е бил очевиден на инкриминираното деяние, но за разлика от работниците на подсъдимия, в чиито показания не се съдържа никаква информация за случилото се след задържането на Б., която да е получена от него самия или от трети лица, Л. и Х. свидетелстват за докладването им от техните колеги. Това обстоятелство ги превръща в източник на производни доказателства, които въззивният съд законосъобразно е ползвал за проверка на първичните такива, изводими от показанията на свидетелите Б. и С..

Контролираната инстанция е обсъдила внимателно и възражението на защитата, касаещо неспазване на вътрешните правила за документооборота в 05 РУ – СДВР и законосъобразно е приела, че сам по себе си фактът, че свидетелите С. и Б. не са вписали в съответните дневници информацията за предложението им подкуп, не съставлява основание за дискредитиране на показанията им. За този извод от значение са били последователността и категоричността на свид. С. при пресъздаване на възприятията му от действията на подсъдимия, както и обстоятелството, че след прочитане на показанията му от досъдебната фаза пред съдия свид. Б. е заявил, че ги поддържа, като е признал добросъвестно, че не е запазил спомен за инцидента, а пред въззивния съд е уточнил, че причината за това са множеството задържани от него лица в рамките на десетгодишната му кариера като полицаи. Наред с това е съобразено, че свидетелите още същия ден са уведомили устно своя пряк началник – свид. Х. за действията на подсъдимия, като са сторили това по време на оперативката след завършване на смяната им на 13. 05. 2017 год.

Несподеляемо е и възражението на защитата за недопустимо предположение относно стойността на предмета на престъплението. Изводите на контролираната инстанция досежно коментирания факт не са произволни, а са направени след внимателна преценка на събраните по делото доказателства и преди всичко на показанията на свидетелите С. и Б. от съдебното следствие и тези от досъдебната фаза, депозирани по реда на чл. 223 от НПК. Обстоятелството, че пред първостепенния съд полицейските служители не са могли да конкретизират размера на предложени им дар основателно не е било възприето от САС като разколебаващо обвинителната теза. Непълнотата в показанията им пред съда аргументирано е била оценена не като опит за укриване или изопачаване на истината, а като последица от естественото избледняване на спомена за детайлите от инкриминираните събития, което е преодоляно по реда на чл. 281, ал. 1, т. 2 от НПК. Именно при разпита по чл. 223 от НПК свид. С. е посочил, че при полицейския обиск по ЗМВР у Б. са открити 1 522 лева. Твърденията му са били съпоставени с протокола на л. 10 от ДП като предвид описаните в него като вид, номинална стойност и сериен номер банкноти не е дадена вяра единствено на посоченото от свидетеля, че паричната сума е била съставена от различни валути. Що се отнася до връщането ѝ на подсъдимия при освобождаването му, то няма онова доказателствено значение, което му придава защитата и това е така, защото обвинението е за предлагане на подкуп, за което поначало не е необходимо деецът физически да разполага с предложени дар в момента на отправяне на офертата към длъжностното лице.

Не могат да бъдат възприети и аргументите в жалбата, отнасящи се до липсата на видеозаписите от арестното помещение на 05 РУ – СДВР. Съдът не може да бъде упрекнат в недопустима процесуална пасивност, тъй като още по време на досъдебното производство е установено, че приобщаването им към доказателствената съвкупност е невъзможно, защото са унищожени. Неритмичната и некачествена работа по делото от страна на разследващите органи е факт, но пропускът им да изискат своевременно записите няма за последица претендираната от защитата априорна недоказаност на обвинението и произтичащото от нея оправдаване на подсъдимия. Всъщност безрезервното възприемане на този довод на касатора би означавало да се придаде формална доказателствена сила на коментираното веществено доказателство, което би влязло в грубо противоречие със забраната на чл. 14, ал. 2 от НПК.

На последно място, тезата за манипулиране на доказателствата във вреда на подсъдимия не може да бъде обоснована с намиращото се на л. 4 от ДП постановление от 13. 05. 2017 год., с което дежурен прокурор е отказал да съгласува предложеното му постановление за привличане на Б. в качеството на обвиняем. Освен че то обективира вътрешното убеждение на прокурора, което не подлежи на съдебен контрол, изводите за отсъствие на предпоставките на чл. 219 от НПК са направени в началния момент на разследването при наличието на минимален обем информация, която видно от аргументите на представителя на държавното обвинение не е събрана по реда на НПК – касае се за саморъчни обяснения на разпитаните впоследствие като свидетели Б. С. и А. М.. Именно последното обстоятелство опровергава твърденията на защитата за наличие на други доказателства, които не са били приложени към досъдебното производство.

При правилно установената фактическа обстановка САС е направил законосъобразен извод, че от обективна и субективна страна деянието на подс. В. Б. осъществява състав на престъпление по чл. 304а, пр. 1 вр. чл. 304, ал. 1 от НК.

В арестното помещение на 05 РУ – СДВР подсъдимият е изразил ясно и недвусмислено волята си да предостави на свидетелите К. Б. и К. С. установената при обиска му парична сума от 1 522 лева. По своята същност волеизявлението му представлява оферта, предложение за предоставяне на неследващ се дар на длъжностни лица от категорията на посочените в чл. 304а от НК, каквито безспорно са полицейските служители. Дарът е бил предназначен да ги мотивира да не извършат действия, които влизат в кръга на техните правомощия – да не съставят на подсъдимия акт за установяване на административно нарушение и да не го задържат за срок от двадесет и четири часа по реда на ЗМВР.

Обстоятелството, че към този момент подсъдимият е бил фактически задържан, не води до несъставомерност на деянието, както претендира защитата. След отвеждането на Б. в 05 РУ – СДВР с цел да бъдат установени фактите, касаещи собствеността на машините, превозвани от работниците М. и С., пред полицейските служители е имало две възможности – да го освободят след получаване и проверка на необходимата им информация или да издадат заповед за двадесет и четири часовото му задържане с оглед предходното му предизвикателно поведение. С отправеното им предложение за незаконно облагодетелстване подсъдимият е целял да ги мотивира да изберат първата, а не втората от двете алтернативи като не съставят заповедта по чл. 72 от ЗМВР, даваща юридическото основание за продължаване на задържането му.

За съставомерността на деянието е ирелевантно обстоятелството какво правно основание е посочено в заповедта за задържане, респ. дали тя е законосъобразна или не и това е така не само защото съобразно приетото от САС тя е съставена след деянието, но и защото се касае за действия на други лица, а не за тези на подсъдимия. Аналогичен извод се налага и във връзка с наложеното впоследствие административно наказание на подсъдимия за поведението му извън сградата на 05 РУ – СДВР. Към момента, в който той е предложил подкуп на свидетелите не е могъл да знае нито за какво административно нарушение ще му бъде съставен акт, нито какво по вид и в какъв размер административно наказание ще му бъде наложено. Същественото е, че посредством деянието си Б. е искал да избегне негативните правни последици от действията, с които е опитал да попречи на свидетелите С. и Б. да извършат проверка на неговите работници.

Предвид изложеното относно съставомерността и правната квалификация на деянието не може да бъде удовлетворено настоящето искане за оправдаване на подсъдимия. Касационната инстанция може да упражни правомощията си по чл. 354, ал. 1, т. 2 вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК само ако те не сочат на съставомерно деяние, което условие в случая не е изпълнено.

Неоснователна е претенцията за явна несправедливост на наказанието. В подкрепа на твърденията за наличие на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК не са изложени каквито и да било конкретни доводи, а и по делото не се установява очевидна диспропорция между степента на обществена опасност на деянието и дееца от една страна и наложената санкция – от друга. Наказанието е индивидуализирано при условията на чл. 55 от НК като Б. е осъден на пробация и са му определени единствено двете задължителни мерки в минималния размер, предвиден в чл. 42а, ал. 3, т. 1 от НК. Съдът с основание не е приложил разпоредбата на чл. 55, ал. 3 от НК, приемайки, че с оглед поведението на подсъдимия, предшестващо инкриминираното деяние и указващо на престъпна упоритост, целите по чл. 36 от НК и преди всичко индивидуалната превенция биха били непостижими, ако не бъде наложено кумулативно предвиденото в чл. 304а от НК наказание глоба.

Предвид изложеното и след като не установи наличието на изтъкнатите в касационната жалба основания за отмяна или изменение на въззивния съдебен акт, настоящият съдебен състав намери, че същият следва да бъде оставен в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 367/24. 11. 2021 год.,
постановено по в. н. о. х. д. № 692/2021 год. по описа на Софийски
апелативен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.